ANTOINE DE SANT-EXUPÉRY

MICUL PRINŢ

Conform **Programelor școlare** de Limba și Literatura Română pentru **Clasele I-VIII**

ANDREAS

Antoine de Saint-Exupéry s-a născut la 29 iunie 1900 în Lyon. A terminat colegiul din Mans și a continuat studiile în Elveția. În 1921 intră în aviația franceză și, în 1926, devine pilot de linie. La începutul celui de-al doilea război mondial se înrolează în aviația militară franceză. Din 1940, se stabilește la New York, dar în 1942, își reia activitatea de pilot de război. Participă la mai multe misiuni în Africa, Sardinia și Corsica. În timpul unui zbor de recunoaștere deasupra Mării Mediterane, la 31 iulie 1944, avionul său este doborât și el este considerat dispărut. Abia în 1998 s-au găsit în Marea Mediterană o brățară gravată cu numele său și bucăți din avionul pilotat de el.

Primele scrieri, „Curierul de Sud“, 1929, și „Zbor de noapte“, distins în 1931 cu Premiul Femina, au ca tematică experiența de aviator și descriu situații periculoase (risc de prăbușire, singurătatea la mare înălțime etc.). Operele ulterioare, „Pământul oamenilor“, premiată în 1939 de Academia Franceză cu Marele Premiu al Romanului, și „Pilot de război“, 1942, redau filosofia sa de viață ghidată de umanism.

„Micul prinț“, 1943, are deviza: „Numai cu inima poți vedea bine; lucrurile esențiale rămân ascunse ochilor“. A avut în epocă un mare succes. Micul locuitor al unei planete mici pornește într-o călătorie prin lume, ca să afle adevăratul sens al vieții. În peregrinările sale realizează că, pentru a fi fericit, „ajunge să te gândești că undeva, printre milioane de stele, există ființa iubită“, iar ceea ce dă un sens vieții sunt relațiile interumane, care presupun și responsabilitatea fiecăruia pentru soarta celorlalți.

29.06.1900 – 31.07.1944

Antoine de Saint-Exupéry

MICUL PRINȚ

TRADUCERE: GETA POPESCU

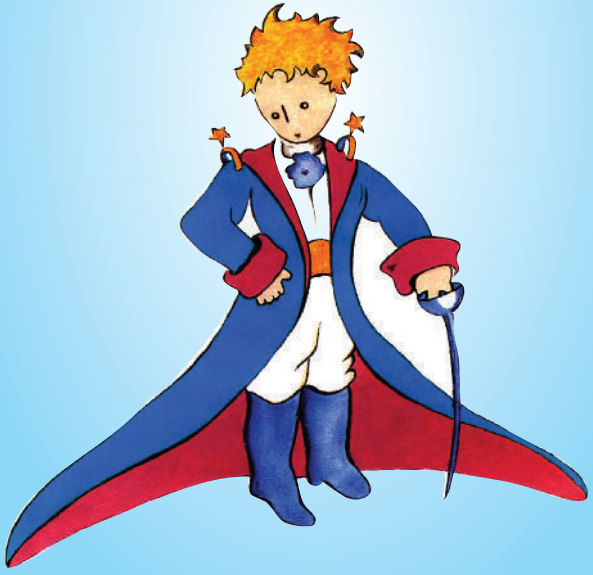

Desene: Antoine de Saint Exupéry

ANDREAS

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
DE SAINT-EXUPÉRY, ANTOINE
Micul Prinț / Antoine de Saint-Exupéry - București: Andreas Print, 2015

ISBN 978-606-8271-77-4

DIFUZOR EXCLUSIV:
AGENȚIA DE DIFUZARE DE CARTE
IVO PRINT
Petru Maior nr. 32, sector 1, București
Tel./Fax: 021.222.07.67
E-mail: ivo_print@yahoo.com
Site: **www.editura-andreas.ro**

Traducere: ***Geta POPESCU***

© Editura **ANDREAS** PRINT, București, 2017
Toate drepturile asupra acestei ediții sunt rezervate editurii. Nicio parte din această lucrare nu poate fi reprodusă, stocată și retransmisă sub formă tipărită, electronică, mecanică, fotocopiată, audio sau sub orice altă variantă fără permisiunea scrisă a **Editurii Andreas Print**.

Redactare: Laura-Ivona DUMITRU
Tehnoredactare și prelucrare imagini: Gheorghe DUMITRU

Coli tipar: 7; Format: Z_6 (16/54x84 cm);
Bun de tipar: 12.01.2017

CUPRINS

Capitolul 1 11
Capitolul 2 14
Capitolul 3 20
Capitolul 4 23
Capitolul 5 27
Capitolul 6 32
Capitolul 7 34
Capitolul 8 38
Capitolul 9 42
Capitolul 10 45
Capitolul 11 51
Capitolul 12 53
Capitolul 13 55
Capitolul 14 60
Capitolul 15 64
Capitolul 16 69
Capitolul 17 70
Capitolul 18 74
Capitolul 19 75
Capitolul 20 77
Capitolul 21 79
Capitolul 22 86
Capitolul 23 87
Capitolul 24 88
Capitolul 25 91
Capitolul 26 96
Capitolul 27 104

LUI LEON WORTH

Le cer iertare copiilor pentru că am dedicat această carte unui om mare. Am un motiv serios: acest om mare este cel mai bun prieten al meu. Am un alt motiv: acest om mare poate să înțeleagă orice, chiar și cărțile pentru copii. Am un al treilea motiv: acest om mare locuiește în Franța, unde suferă de foame și de frig. El are mare nevoie să fie consolat. Dacă toate aceste motive nu sunt de ajuns, eu sunt de acord să dedic această carte copilului care a fost odată acest om mare. Toți oamenii mari au fost la început copii. (Dar puțini dintre ei își mai aduc aminte.) Drept pentru care corectez dedicația mea:

LUI LEON WORTH
PE CÂND ERA BĂIEȚEL

A. de S.-E., 1944

Capitolul 1

Pe când aveam șase ani, am văzut odată o imagine minunată într-o carte despre Pădurea Virgină, care se numea „Aventuri trăite“. Aceasta înfățișa un șarpe boa, care înghițea un animal feroce. Iată copia desenului.

Se spunea în carte: „Șerpii boa înghit prada întreagă, fără să o mestece. După aceea, ei nu mai pot să se miște și dorm șase luni, cât durează digestia lor“.

M-am gândit mult atunci la aventurile din junglă și, la rândul meu, am reușit, cu un creion colorat, să schițez primul meu desen. Desenul meu numărul 1. El era așa:

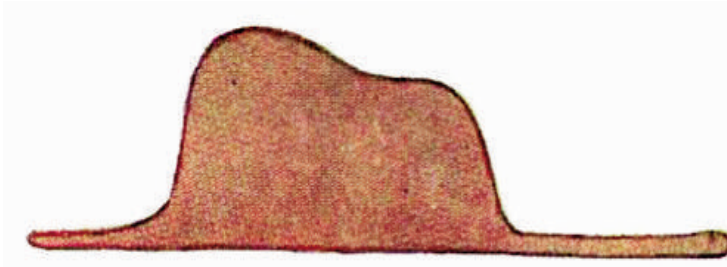

Le-am arătat capodopera mea oamenilor mari și i-am întrebat dacă le era teamă de desenul meu.

Ei mi-au răspuns: „De ce ne-ar fi teamă de o pălărie?“.

Desenul meu nu înfățișa o pălărie. El înfățișa un șarpe boa care digera un elefant. Am desenat atunci șarpele boa pe dinăuntru, pentru ca oamenii mari să poată să înțeleagă. Ei au nevoie mereu de explicații. Desenul meu numărul 2 era așa:

Oamenii mari m-au sfătuit să le dau încolo de desene cu șerpi boa întregi sau spintecați, și să manifest interes mai degrabă față de geografie, istorie, socotit și gramatică. Astfel, am părăsit, la vârsta de șase ani, o strălucită carieră de pictor. Fusesem descurajat de insuccesul desenului meu numărul 1

și al desenului meu numărul 2. Oamenii mari nu înțeleg niciodată nimic singuri și este obositor, pentru copii, să le dea întruna explicații.

A trebuit, prin urmare, să-mi aleg o altă meserie și am învățat să pilotez avioane. Am zburat cam peste tot în lume. Și geografia, într-adevăr, mi-a fost de mare folos. Știam să deosebesc, dintr-o ochire, China de Arizona. Lucru foarte util, dacă te-ai rătăcit în timpul nopții.

Am avut astfel, în timpul vieții mele, o sumedenie de relații cu o mulțime de oameni serioși. Am trăit mult timp printre oamenii mari. I-am văzut de foarte aproape. Lucru care nu mi-a îmbunătățit prea mult opinia despre ei.
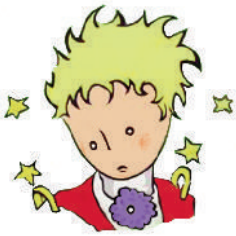
Când întâlneam pe cineva care mi se părea cu mintea puțin mai limpede, îl puneam la încercare, arătându-i desenul meu numărul 1, pe care l-am păstrat întotdeauna. Voiam să aflu dacă era, într-adevăr, inteligent. Dar întotdeauna el îmi răspundea: „E o pălărie“. Atunci nu mai vorbeam cu el nici despre șerpii boa, nici despre pădurile virgine, nici despre stele. Mă coboram la puterea lui de înțelegere. Îi vorbeam despre bridge, despre golf, despre politică și despre cravate. Și adultul era foarte bucuros să cunoască un om la fel de chibzuit.